

pluimveekennis; anderen hebben weer en vrouw of zelfs een meisje, die er wel wat van weten, enz.

Niet één van hen heeft een idee van wat er aan zoo'n bedrijf vast zit aan kosten en werk; niet één is er, die een vast plan heeft opgemaakt, of zelfs in staat is om het te doen; men heeft maar het idee om hier of daar een huis met een paar duizend vierkante meter grond te huren en dan komt het hoenderpark van zelf wel, als men de kippen maar koopt.

Wil men een behoorlijk hoenderpark hebben om uit te leven, dan zal men tenminste 800 hoenders moeten houden. 800 hoenders kan men niet kopen, tenzij men met uitschoot en rommel genoegen neemt, en dan is men al reeds verloren. Men moet dus beginnen van een betrouwbaar adres een paar flinke foktoemen te kopen en daarvan kan men broeden; wat men te kort komt, vult men aan door aankoop van broeders van eendagskuikens, men moet ze echter in ieder geval zelf fokken. Voor 800 hennen heeft men, als alles normaal gaat, 3200 broeders nodig, men krijgt daarvan ook al weer als het goed gaat, 1000 goede kuikens, waarvan de helft hansen. De 800 jonge hennen die overblijven, kosten, voor ze aan het leggen toe zijn, op zijn allerminst f5.— per stuk, men heeft dus alleen daarvoor reeds f4000.—; dan heeft men nog een groot kapitaal voor hokken, paleis, gras, kunstmoeder, broedmachines en alle verdere inventaris. Verder heeft men, zoo'n eerste jaar natuurlijk zoo goed als geen inkomsten; men moet toch huur betalen, belasting betalen en ook leven, zoodat, wanneer men alleen van het hoenderpark zou moeten leven, men moet teeren op het geld, dat men heeft. Verder gelukt het vrijwel niemand om in één jaar zijn zaak op weil te krijgen, zoodat het gewoonlijk wel twee of drie jaar duurt voor de zaak werkelijk loopt en al dien tijd moet men dus in-teeren.

Met bovenstaande opzet is uitgegaan van het standpunt, dat alles normaal loopt, maar hoe zal het gaan met menschen, die het bedrijf niet kennen! Er komt als regel de eerste jaren eenvoudig niets van terecht, om de eenvoudige reden, dat het hun niet mogelijk is een groot aantal kuikens zonder ongelukken groot te krijgen. Het opkloken van kuikens is het moeilijkste deel van het bedrijf, dat eerst goed geleerd moet worden, voor men zich daaraan, op eenigszins uitgebreide schaal aithans, wagen kan en wagen mag. Wie daaraan onvoorbereid begint, haalt strop op strop, want er is niets, dat meer riskant is, dan het opkloken van een groot aantal kleine dieren; één misgreep door verkeerde voeding, één ongelukje met de verwarming en in plaats van een troep glanzende kuikens heeft men een bende ziekelijke stumpers, die nimmer meer productieve dieren kunnen worden, en dan is het resultaat nog niet eens op zijn ongunstigst! Hoeveel zijn er niet begonnen, die heelemaal niets overhielden!

Voor allen die bij ons komen om raad voor het oprichten van een hoenderpark en die blijken geven van het bedrijf niet te kennen, is ons onveranderlijk antwoord: ga het eerst leeren en kom daarna eens met ons praten over uw plannen, dan zult ge ons gaarne bereid vinden, u verder te helpen en voor te lichten. Jonge menschen raden wij steeds naar Amerika te gaan, daar kan men als leerling niet alleen het bedrijf, maar ook werken leeren; hier te lande kan men als regel alleen als volontair het bedrijf leeren en wij geven aan de Amerikaansche manier de voorkeur.

Den Haag, Dec. 1922. B. VAN ASPEREN VERVENNE.

DUIVEN.

Vragen deze rubriek betreffende, met 10-cents postzegel voor doorzending in te zenden ald. Heer C. A. M. SPRUIJT te Gouda.

De duivenfok in Groningen.

Groningen staat bekend als de stad der duivenliefhebbers. Geen stad in ons land, die zoveel duivenliefhebbers telt. Natuurlijk treft men hier, evenals elders, ook knoeters aan, die jaar uit jaar in met hetzelfde rommelige doorprutsen en nooit vooruit komen; menschen, die voor tien jaar derde-klasse dieren fokten en het nu nog doen. Een groot aantal bestaat evenwel uit goede fokkers, die doelbewust elk jaar in de rassen, die ze telen, vorderingen maken. Telken jare kan men d'constaieren op de tentoonstelling van den Noord-Ned. Bond van Pluimvee-, Konijn- en Vogel-liefhebbers.

Jarenlang was de slenkedui in Groningen de begeerde sierduif en dat is zij nog. Nog steeds wordt hier voor een slenkedui, trouwens ook voor de Holle Kropper, meer besteed dan voor andere rassen. Van „mokeduiven“ (naam voor alle duivensorten uitgezonderd Slenkeduiven en Holle Kroppers) hield men lang niet in die mate als van Slenkeduiven. De

liefhebbers en fokkers letten destijds bijna uitsluitend op de vlucht. Wel werden er in de Hollandsche steden reeds tentoonstellingen gehouden, maar het vliegen had in hoofdzaak de belangstelling. In 1903 had echter een ommekeer plaats. De stoot werd hieraan gegeven door de groote tentoonstelling van Landbouw, Nijverheid en Handel, waar ook een duivenafdeeling was ondergebracht. De fokkers kregen daardoor meer voeling met elkaar en het gevolg was de oprichting van een Sierduivenclub op 25 Februari 1904, met aanvankelijk 10 leden. Onder bestuur van H. Huisinga, H. Nijmeijer, J. D. Speckmann, G. G. Reitsma en P. v. d. Wint. Regelmatig nam het ledental toe en konden reeds op de eerste jaarvergadering van de nieuwe Club door den secretaris 50 leden worden geteld, en bij het tweede jaarslag had men reeds de 80 bereikt. Langzamerhand heeft deze vereniging zich uitgebreid en is het ledental thans de 100 reeds gepasseerd. Zij vormt met de Groninger Pluimvee-Club en de Konijnfokkers-Club „Gruno“ den N. N. B. bovengenoemd, die elk jaar zijne bekende tentoonstelling houdt.

Door het aanschaffen van goede lectuur en het houden van tentoonstellingen en vergaderingen, waar steeds rasbesprekingen werden gehouden, is de kennis en de liefheerij in de duivenrassen niet beperkt gebleven tot Slenkeduiven en Holle

05267 ZWARTE O.-H. EKSTER TUIJELAAR.
Wie zijn krachten eens wil beproeven aan de kleurentok, die probeere Oud-Holl. Eksters te fokken.

Kroppers, maar kwamen er al spoedig meerdere rassen in Groningen. Tot de eersten behoorden de Raadsheren-, Pauwstaarten en Chinese Meeuwen. Later werd dit ook in de hand gewerkt door den duivenhandelaar Bijmolt, die niet alleen in ons land prima dieren van diverse rassen opkocht, doch ook in Duitsland. Ook heeft Bijmolt jarenlang met succes Hagenaars ingezonden op de Ornithophila-tentoonstelling. Ook nu nog zitten hier in witte Hagenaars prima dieren. Verder zijn er prima 1e-klasse zwarte Nonnetjes te vinden, wat trouwens ook telken jare de Ornithophila-catalogus bewijst. Baardtuijelaars, die hier gedurende den oorlog geheel verdwenen waren, zijn thans ook weer schitterend geïmporteerd. Evenals een prachtige collectie Duitse Meeuwen. Ook de Pauwstaarten en de diverse kropperassen mogen zich in een flinke belangstelling verheugen: De heer Logfman, die dit alles moet leeren, dat zij jaar dan ook een zeer zware taak te vervullen hebben. De Holle Kropper-fokkerij is hier, evenals elders, geducht aan het kwijnen. Het gemis van gangmakers, als Tengbergen en Tuyt in de H. K.-C., doet zich geducht gevoelen.

Voor de Slenkeliefheerij, die geducht geleid had, kwam weer meer animo en elk jaar zien wij weer meerdere dieren en betere kwaliteit op de Groninger tentoonstelling, zoodat elk jaar onze taak zwaarder wordt. In de vijf jaar, dat wij nu hier deze klassen beoordeelen, zijn ook reeds vijf groote sprongen in de goede richting gedaan. Al ging het niet altijd in zoete harmonie en al kregen wij ook veel critiek, toch blijkt ook nu weer, dat een keurmeester een vast standpunt moet innemen en dit, het kostte, wat het kosten moet, handhaven. Alleen dan zal het later vruchten dragen. Met deze vruchten zijn ongetwijfeld de slenkfokkers reeds aan het plukken, al is er dan ook nog wel een enkeling, die zich dit niet bewust is. Aanvankelijk is het echter voor beide partijen minder aangenaam. Hedden wij destijds het schoone lid

van den grooten, onbekenden dichter-zanger maar gehad, dan hadden wij toen ongetwijfeld gezongen:

Houdt de moed er maar in!
Houdt de moed er maar in!

Nu zit er echter de moed wel in en wij stevenen weer met volle ziele af op de groote tentoonstelling in Fongers Rijwiel-school, op 23, 24, 25 en 26 December 1922, waar in totaal ruim 1700 dieren geëxposeerd zullen worden, terwijl men dit jaar, bij gebrek aan ruimte, de postduivenvereniging niet heeft kunnen vragen, anders waren er zeker meer dan 2000 nummers ingezonden. In totaal zijn er 146 nummers Slenkeduiven ingeschreven. Dat voorspelt voor de exposanten vele teleurstellingen, doch zij moeten er aan denken:

„Hoe zwaarder de strijd, des te schooner de overwinning.“

Groningen, 1 December 1922. M. F. VAN DER VAART.

Meeuwen.

Door JOH. M. C. KIEVITSJ

Het komt ons voor, dat, nu de tentoonstellingen weer met rasche schreden naderen en de verschillende liefhebbers der Meeuwen elkaar wederom meermalen zullen ontmoeten, een praatje in het algemeen zijn nut kan hebben.

Pakken wij eerst den naam bij den kop, dan bemerken wij, dat de hier onder den naam van Meeuwen be-

snavel, dunne schedel en vrij lang model en was iets breeder van borst dan de veldduif, het werd volgens onze meeting alleen meeuw genoemd om de overeenkomst in kleur met de algemeen bekende Zeemeeuwen.

Wat wij thans hier onder Meeuwen verstaan, heeft met deze inheemsche vogels alleen nog schild en chatbot gemeen, want zelfs het model is veranderd.

In Nederland en Duitschland worden tegenwoordig in hoofdzaak de navolgende Meeuwsoorten onderscheiden:

Duitsche Meeuwen, Oostersche Meeuwen, Tunische en Australische Meeuwen, Italiaansche Meeuwen, Chinese Meeuwen, Engelsche Meeuwen en Engelsche Owls.

In Engeland worden al deze varieteten, behalve de Oostersche, welke Oriental frites worden genoemd, als Owls betiteld, terwijl er over Oriental turbits, voor de Anatolische en over Turbits voor de Engelsche gesproken wordt. Foreign, African en Whiskered Owl zijn de nameo, waaronder Duitsche, Tunische en Chinese bekend zijn.

De Duitscher spreekt bovendien nog van Aegyptisch Mävchen uit de stad Tunis, als het kleinste aller bestaande Meeuwsoorten (zie Schachlzebel).

Dit laatste is natuurlijk even groot onzin als bijvoorbeeld een Engelsch adres op een brief, waarbij Amsterdam als liggende in België of Duitschland wordt vermeld, want, zooals bekend, licht de stad Tunis in Tunis.

De naam African Owl is dan ook in Engeland, zoowel voor de grootere als voor de kleinere varieteit (de Fransche fokrichting) courant.

De Franschman en zijn Fransch sprekende Belgische broeder noemen alle varieteten, welke door ons Meeuwen worden genoemd, Cravate's, terwijl de rechtgeaarde Vlaming bovendien van Snollekes spreekt, daar, waar wij de inheemsche Schildmewtjes met puntkap bedoelen, terwijl voor de Chinese in Nederland gewestelijk over Kruisduiven en Ruoantjes wordt gesproken. Blondinetten, Satinetten, Bluetten, Silveretten, Brunet-

EEN TWEETAAL OPNAMEN VAN EEN SCHITTERENDE WITTE OUD-HOLL TUIMELAAR.

Lit hier, voor een paar jaar terug nog onovertroffen in zijn soort, stond toch in kwaliteit nog ten achter bij de beide winners op de jongste tentoonstelling der O.-H. Tuimelaar Club te Amsterdam. 05407

kende varieteten, behoudens dan in Duitschland, aldus zoowel in het land van oorsprong als in Engeland onder andere namen bekend zijn.

In Nederland en Duitschland is oorspronkelijk de naam Meeuw of Mävchenlaube gegeven aan het ook thans nog voorkomende inheemsche landras, hetwelk een vijftigtal jaren geleden veelvuldig over Nederl., Vlaanderen en W.-Duitschland was verspreid.

Deze Meeuwen hadden en hebben nog in hoofdzaak blauwe schilden met zwarte banden, vroeger kwamen er daaronder minder, thans meer gekleurde schilden voor; de kopvorm en het geheele model waren zeer verschillend van wat wij thans onder een Meeuwenkop verstaan. Vroeger waren er overwiegend gladkoppen, thans puntduiven onder te vinden, terwijl de oorspronkelijke lange bek en dunne schedel niet zoo veelvuldig meer voorkomen, omdat er veel Turbit- en ander bloed in is gemengd, behalve dan in Vlaanderen, waar deze dieren vrijwel onvervalscht onder den naam Smerle behouden bleven.

Het oorspronkelijke inheemsche landmewtje had een langen

ten Sulphurettmen worden gelukkig hier, in Duitschland en in Engeland, bij den naam genoemd, die er door de Engelschen, toen de eersten daar werden geïmporteerd, aan werd gegeven, zoodat er bij deze varieteten, wat den naam betreft, nergens verwarring bestaat. De Italiaansche Meeuw, zich onderscheidend door een eenigszins hoogere beenstelling en kidpduifachtig gedragen staart, is in Engeland zoo goed als niet bekend en heb ik tot heden hier evenmin aangetroffen.

Onder den naam Duitse Meeuw wordt gewoonlijk hier en in Duitschland datgene in den handel gebracht, wat feitelijk dien naam niet mag voeren; het enige karakteristieke kenmerk door de Duitschers aan hun varieteit gekocht, is immers de schupkap en deze heb ik tot heden zoowel op tentoongestelde als bij mij ter kennismaking toegezonden exemplaren gemist; zoodaande Duitse meeuwen met gladden kop zijn al lang naar kleur en afteekening te rangschikken onder Anatolische, groote Tunische, of Egyptische, met den Eng. naam genoemd Oriental Turbit, of African Owl.